

[Hans Hækkerup]

blive enige, nu hvor DUC havde strakt sig så langt.

De konservative fremlagde så den 13. februar en skitse til en forhandlingsløsning. På det tidspunkt var der allerede etableret en ny forhandlingskontakt helt uafhængigt af det konservative udspil, og jeg må også sige, at den konservative skitse på alle væsentlige punkter er klart dårligere end det forhandlingsresultat, vi nu har nået.

Vi er som altid i socialdemokratiet parat til at gå ind i forhandlinger om lovforslagenes udformning. Men jeg er samtidig nødt til at understrege, at forhandlingsresultatet er en helhed både for os og, efter hvad jeg har forstået, for A. P. Møller. Der er en sammenhæng mellem aftalen med DUC og lovgivningen om olierørledningen og den nye undergrundsløslø. Det vil derfor heller ikke være acceptabelt for os, hvis man forsøger at pille enkelte elementer ud af helheden, således at balancen i det samlede forhandlingsresultat forrykkes.

Arne Christiansen (V):

Jeg vil gerne takke energiministeren for redegørelsen. Det er jo en præsentation af et forhandlingsresultat, når det gælder sikkerhed for kortlægning af danske undergrundsforekomsters sikkerhed for indvinding og forsyning og så deraf følgende aftaler.

Under førstebehandlingen af de lovforslag, som blev fremsat den 30. januar i år, gav jeg på venstres vegne klart til kende, at vi ønskede en forhandlingsløsning fremfor et lovindgreb, der dels skabte tvivl om staten som aftalepartner, dels ikke tilsikrede mere, billigere eller hurtigere indvinding af energi fra den danske undergrund.

At regeringen og DUC nu er nået til enighed, således at ekspropriation og aftalebrud er undgået, kan så ikke give anledning til kritik. Man kan selvfølgelig spørge, hvorfor man skulle vejen over de tre lovforslag, men det er nu i dette kapitel historie, i den forstand at vi i dag i første omgang kan tage energiministerens redegørelse til efterretning.

I anden omgang kommer den nærmere vurdering i undergrundsudvalget af de ændrede koncessionsbetingelser, folketingets stillingtagen til en kommende undergrundsløslø – hvortil vi jo netop har set forslaget – stillingtagen til anlæg af en statslig olierør-

ledning og endelig til D.O.N.G.s rolle i forbindelse med statslig forkøbsret. Endelig er der hele beskatningsproblematikken, som overhovedet ikke er beskrevet i redegørelsen.

Umiddelbart skabes det indtryk, at alle disse elementer hænger sammen, men regeringen kan naturligvis ikke forvente nogen stillingtagen til disse både hver for sig og også i sammenhæng komplicerede problemer i forbindelse med denne redegørelsesdebat. Det tror jeg i øvrigt heller ikke regeringen gør.

Men vi kan notere, at regeringen og bevilningshaverne er enige om betydningen af så vidt muligt at fremskynde produktionen af kulbrinter i Danmark i de kommende år. Det er, som energiministeren siger, det centrale element i forhandlingsresultatet, og det synspunkt kan jeg tilslutte mig.

De muligheder, der er holdt åbne for fremtidige forhandlinger, er også i overensstemmelse med de synspunkter, som jeg tidligere på venstres vegne har givet udtryk for, når det gælder aftalen mellem staten og bevilningshaverne. Man kan så diskutere, hvem der har givet efter hist, og hvem der har vundet her; et forhandlingsresultat kan jo aldrig blive til en ensidig fordel.

Jeg bemærkede, at den socialdemokratiske ordfører gjorde en del ud af, at det ikke var venstres råd, der var fulgt i denne sag. Jeg må måske så beskedent eller ubeskedent gøre opmærksom på, at jeg fra denne talerstol, også da vi sidst havde debatten om lovforslagene, gjorde mig til talsmand for et forhandlingsresultat, og det foreligger altså nu. Så kan vi jo diskutere substansen af dette forhandlingsresultat, men jeg finder for nærværende ikke grund til at fremkomme med kritiske bemærkninger; de detaljer, der måtte være på forskellige områder og i de enkelte lovforslag, skal vi, som jeg allerede har sagt, tage stilling til i undergrundsudvalget og her i salen. Med det opnåede er der efter venstres opfattelse undgået en betydelig risiko for at svække tilliden til den danske stat som aftalepartner, og dette er i denne som i andre aktuelle situationer af en sådan betydning, at de problemer, som den aftale nu må trække i sit kølvand, nok må kunne finde en løsning under det kommende parlamentariske arbejde.

Annelise Gotfredsen (KF):